

Tretia nedeľa veľkonočná B

18. apríla 2021

Lk 24, 35 – 48

Milé sestry a bratia v Kristovi

Človek aj dnes, v dnešnej dobe - napriek všetkému pokroku - musí hľadať, čím naplní svoj život. Ak nechceme žiť naprázdno, otázka zmyslu života je výzvou pre každého z nás. Akokoľvek sú veci tohto sveta lákavé a príjemné, ony samotné nám život nenaplnia - naopak, vždy po nich zostáva určité prázdno. Naplneným životom sa dnes zaoberajú rôzni odborníci, poradcovia sledujúci trendy, ktorí sa nám snažia navodiť pocit príjemného. Zväčša radia otázku zmyslu života vytesniť, zahlušiť ju povinnosťami alebo zábavou. Títo novodobí odborníci často ponúkajú niečo na spôsob receptov, akúsi kuchársku knihu, ktorá hovorí čo pridať, čo ubrať, v akom pomere namixovať duchovné „suroviny“, aby sme nemali pocit prázdna, ale naopak spokojnosti. Zabúdajú, že otázka zmyslu sa nedá riešiť zvonka, ale iba „zvnútra“ - z jej stredu, z jej centa. Ak nám tento stred chýba, naša snaha nebude nikdy celkom úspešná.

Kresťanstvo o centre života hovorí ako o Bohu. Násť Boha v živote, alebo svojim životom nie je jednoduché. Pripomínajú nám to aj čítania Veľkonočného obdobia. Pre učeníkov Veľká noc znamenala najprv šok Ježišovej smrti. Ešte prekvapivejšie pre nich museli znieť správy o Ježišovom zmŕtvychvstaní. Znamenalo vstup tajomného Boha do tohto sveta, vstup večnosti do času nášho sveta. Nebolo ľahké uveriť v to, nebolo ľahké ani o tom hovoriť. Ani evanjelisti tu príliš nezachádzali do podrobností. Evanjelista Lukáš, ktorý je zároveň autorom Skutkov apoštolov, vlastne ako jediný trochu obširnejšie hovorí o skúsenosti učeníkov s Ježišovým zmŕtvychvstaním.

Lukášove rozprávania v sebe skrývajú aj určité pochybnosti, nenapredujú rýchlym tempom, sú skôr procesom. Môžeme v nich vidieť analógiu našej viery. Pri väčšine stretnutí učeníkov so zmŕtvychvstalým učeníci najprv Ježiša nespoznávajú. Ich oči ostávajú akoby zastreté, Kristus pre nich zostal len vonkajším objektom – telom pochovaným v hrobe: sprvu nevedia rozpoznať oslávené telo Krista - ono sa dalo spoznať až vierou. Až spoločenstvo očisťuje ich vonkajší pohľad – obohacuje ho o pohľad tých druhých, sprostredkovaný rečou, rozhovorom. V spoločenstve s ostatnými apoštolmi a najmä s osláveným Kristom – pri eucharistii, lámaní chleba a pri vzájomnom rozhovore a pri rozhovore s Kristom získali pohľad, do ktorého integrovali aj tých druhých, toho druhého.

Až v spoločenstve dokázali vidieť Zmŕtvychvstalého, vidieť Boha, ktorý sa mocným spôsobom prejavuje v tomto svete. Učili sa vnímať niečo z večnosti. Mocným prvkom spoločenstva bol boží Duch. Lukáš opisuje prerod učeníkov cez skúsenosť božieho Ducha na Turíce. Turíce sa udiali nie individuálne, ale spoločne. A od Turíc Lukáš ešte viac zdôrazňuje spoločenský charakter viery. Minulú nedeľu sme počuli, ako učeníci dokonca aj svoj majetok dávali do spoločenstva: umocnili tak spoločný pohľad na život – spoločenský charakter svojej viery. „Množstvo učeníkov malo jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 4, 32) Rovnako sa nesnažili vynikať jeden nad druhého – napr. svojou mocou, ale svoje rôznorodé dary a charizmy dávali do služby celého spoločenstva.

Neprisľúcha nám lamentovať nad tým, že dnes to ani v cirkvi zväčša tak nie je. Aj tu musíme začať skôr od seba, od hľadania nášho „stred“, od nášho hľadania Boha. S tým sa musí každý popasovať najprv sám, ale ten „stred“ nás napokon vedie do spoločenstva s inými. Boží stredobod nášho života

nás vedie k tomu, aby sme aj svet, veci a prírodu prestávali vidieť len ako vonkajší objekt a začali ich vnímať cez život, cez spoločenstvo s druhými - cez spoločenstvo, ktoré sa otvára cez reč, cez rozhovor.

Keď sa v tomto týždni budeme tešiť z čiastočného návratu života k zaužívanému prežívaniu, nezabúdajme, že samotné veci, či obchody nám život nenaplnia. Snažme sa návrat nevnímať len cez obchody, veci, či cez zážitky. Možno sme si cez stíšenie lockdownu viac uvedomili boží stredobod nášho života. Otvorme sa cezeň viac pre spoločenstvo, ktoré nám aj veci, svet a nakoniec aj prírodu pomáha vnímať trochu hlbšie. My kresťania by sme mali byť nositeľmi toho spoločného, spoločenstva, pretože ono nám pomáha vidieť nielen duchovné hodnoty, ale aj svet okolo nás hlbším spôsobom. Pripomína nám, že svet, príroda, život nie sú len objektmi, ale niečím, čo si zaslúži našu ochranu. Budme vďační za to, čo sa nám otvára práve cez druhých, druhého.

Viliam Arbet